

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους (Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης (+))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους (Διονύσιος Ψαριανός Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης (+))

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἀπ' ὅλες τὶς εὐχές, ποὺ μοιράζονται τώρα μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ νέου ἔτους, ἡ πιὸ σωστὴ γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς εἶναι ἡ δέηση τῆς Ἐκκλησίας. «Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετάνοια ἐκτελέσαι». Ἡ πιὸ ἐπίκαιρη καὶ πιὸ ἀληθινὴ εὐχὴ εἶναι αὕτη, τὸ χρόνο τῆς ζωῆς μας ποὺ μᾶς μένει νὰ τὸν περάσουμε εἰρηνικὰ καὶ μετανοημένοι.

Όταν ἡ Ἐκκλησία λέη «έν εἰρήνῃ», δέν έννοεῖ μόνο τὴν έξωτερικὴ πολιτικὴ εἰρήνη, ἀλλὰ πρῶτα καὶ πολὺ περισσότερο τὴν έσωτερικὴ καὶ ψυχικὴ μας εἰρήνη, ἀπὸ τὴν ὁποία έξαρτᾶται καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου. Γιατί εἶναι ἀλήθεια πῶς ὁ κόσμος δέν θὰ εἰρηνεύσῃ, ἂν δέν εἰρηνεύσουν ἕνας-ἕνας οἱ ἄνθρωποι, ἀνοίγοντας εἴσοδο καὶ δεχόμενοι μέσα τους τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς δέν εἶναι έξω ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ δέν βλέπει ἀπὸ μακρὰ τὴν πορεία τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Καθὼς στὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας τὸ Πνεῦμα τοῦ «έπεφέρετο ἐπάνω τῆς ἀβύσσου» (1), ἔτσι καὶ τώρα τὸ ἴδιο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶν' ἐπάνω ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ τὸν συντηρεῖ καὶ τὸν κυβερνᾷ. Ὅχι σὰν μοίρα ἢ σὰν τυφλὴ βία, ἀλλὰ ὁ θεῖος Λόγος ἐπάνω στὴν κτίση καὶ ἡ θεία Χάρη μέσα στοὺς ἀνθρώπους. Οὔτε στὴν τύχη βρέθηκε ὁ κόσμος οὔτε ἄσκοπη εἶναι ἡ πορεία του οὔτε ἄγνωστο εἶναι τὸ τέλος του.

Ἡ Ἐκκλησία ὁμιλεῖ γιὰ τὰ «έν ἀρχῇ» καὶ κηρύττει γιὰ τὰ «τέλη τῶν αἰώνων». Ἡ θεία Γραφή, πὸ εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία, ὄχι μὲ τὴ γλώσσα τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πίστεως, ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἀρχὴ καὶ γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. «Πίστει νοοῦμεν κατηρτίσθαι τοὺς αἰῶνας ρήματι Θεοῦ...» (2), γράφει γιὰ τὴν ἀρχὴ ὁ Ἀπόστολος. Δηλαδή, μὲ τὴν πίστη βάζομε στὸ μυαλό μας πῶς οἱ κόσμοι δημιουργήθηκαν μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ τὸ τέλος ἄλλος Ἀπόστολος γράφει· «οὐρανοὶ ροιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ έν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται» (3). Δηλαδή οἱ οὐρανοὶ θὰ έξαφανιστοῦν μὲ πάταγο καὶ τὰ φυσικὰ στοιχεῖα θὰ διαλυθοῦν ἀπὸ τὴ φωτιά, καὶ ἡ γῆ κι ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω της θὰ καοῦν καὶ θὰ γίνουν στάχτη.

Τὸ τέλος αὐτό, ὄχι σὰν καταστροφή τοῦ κόσμου, ἀλλὰ σὰν ἀλλαγὴ καὶ μεταμόρφωση, θὰ μᾶς περάσῃ «ἀπὸ τοῦ νῦν πρὸς τὸν μέλλοντα αἰῶνα», σὲ μία καινούργια καὶ ἀνέσπερη ἡμέρα, τὴν ὄγδοη καὶ ἀτελεύτητη ἡμέρᾳ τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀνάστασης.

Κι ὅταν ἡ Ἐκκλησία στὴ δέηση γιὰ τὸν ὑπόλοιπο χρόνο τῆς ζωῆς μας λέῃ «ἐν μετάνοια», τοῦτο ἀκριβῶς ἐννοεῖ· νὰ εἴμασθ' ἔτοιμοι περιμένοντας αὐτὸ τὸ τέλος, ἐπειδὴ δὲν ξέρομε πότε μᾶς ἔρχεται. Καὶ πάντως ὄχι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ τὸ τέλος τοῦ βίου μας, πὺν ἂν δὲν εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, εἶναι τὸ δικό μας τέλος γιὰ τὸν κόσμο. Ὑστερα, καθὼς εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, «ἔρχεται νῦξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» (4).

Ὅ,τι ἔχομε νὰ κάμωμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ γιὰ τὴ σωτηρία μας θὰ τὸ κάμωμε τώρα, μέσα σ' αὐτὴ τὴ διάρκειά τῆς ἐδῶ ὑπαρξῆς μας, πὺν λέγεται βίος. Ὁ βίος αὐτὸς εἶναι μία πίστωση καὶ μία προθεσμία, πὺν μᾶς παρέχεται γιὰ νὰ ἐργασθοῦμ' ἐπάνω στὸ κεφάλαιο πὺν μᾶς ἔδωκε ὁ Θεός, πὺν εἶναι τὸ «κατ' εἰκόνα», γιὰ νὰ κατορθώσουμε ὅσο μπορέσουμε τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», πὺν θὰ εἶναι ἡ φιλοτιμία κι ὁ κόπος ὁ δικός μας.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι μόνο οἱ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, μὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ κείνους πὺν λένε πὺς εἶναι χριστιανοί, δὲν τὰ σκέφτονται ἔτσι, ἀλλ' ἀντίθετα πιστεύουν πὺς ὁ βίος κι ἡ ζωὴ μας εἶναι κάτι ἄλλο παρὰ εὐθύνη καὶ χρέος καὶ ἐργασία καὶ κόπος καὶ φιλότιμη προσπάθεια, γιὰ νὰ φτιάξουμε καὶ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὸν κόσμο. Γιατί γι' αὐτὸ ἤρθαμε, γιὰ νὰ φτιάξουμε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας κι ἐπεκτείνοντας τὴν προσπάθειά μας ὅσο μπορούμε πὺν πολὺ καὶ στὰ γύρω μας.

Δὲν ἤρθαμε μόνο γιὰ νὰ πάρωμε ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δώσουμε. Πρῶτα γιὰ νὰ δώσουμε κι ὕστερα γιὰ νὰ πάρωμε· ὁ πατέρας κι ἡ μάνα γιὰ τὰ παιδιὰ τους, ὁ ἀδελφὸς γιὰ τὸν ἀδελφὸ του, ὁ ἱερέας γιὰ τὸ ποίμνιό του, ὁ δάσκαλος γιὰ τοὺς μαθητές του, ὁ πολίτης γιὰ τὸν τόπο του, ὁ κυβερνήτης γιὰ τὴ χώρα του.

Στὸν καιρὸ μας φαίνονται σὰν καὶ νὰ ἔχουν ἀλλάξει οἱ ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων· ὅλοι ζητοῦν δικαιώματα κι ὅλοι θέλουν νὰ πάρουν, μὰ κανένας δὲν σκέφτεται τί δίνει, τί κάνει πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, γιὰ νὰ γίνῃ καλύτερος, κι ὕστερα τί κάνει καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ τὸν τόπο του. Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλιῶς· στὴ ζωὴ δὲν εἴμαστε μόνοι μας οὔτε χωρὶς τόπο. Εἴμαστε μία κοινωνία ἀνθρώπων ἐπάνω σ' ἕναν τόπο, πὺν εἶναι τὸ χωριό μας, ἡ πόλη μας, ἡ πατρίδα μας. Τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα εἴμαστε δεμένοι ἔτσι, πὺν νὰ μὴν μπορῇ νὰ πῆ κανεὶς πὺς εἶναι μόνος του, ἀδέσμευτος κι ἀνεξάρτητος, πὺν νὰ κάνει ὅ,τι θέλει καὶ τοῦ

ἀρέσει.

Ὁ τρόπος αὐτός, μὲ τὸν ὁποῖο μιᾶμε σήμερα στὴν πρώτη τοῦ νέου ἔτους, εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο πιστεύει καὶ ὁμιλεῖ ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ἀπευθύνεται στὰ παιδιά της. Γιατί ὁ ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴ θέση στὰ παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, στοὺς χριστιανούς καὶ στοὺς πιστοὺς ὁμιλεῖ καὶ ἀπευθύνεται. Καὶ ὁ λόγος του δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ λόγος πίστεως, λόγος οἰκοδομῆς καὶ παράκλησης πρὸς τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Δεχθῆτε λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅσα καὶ σήμερα ἔκρινε πὼς μποροῦσε νὰ πῆ ὁ ἐπίσκοπός σας. Δεχθῆτε τα ὄχι σὰν λόγια τυπικά, πὺ λέγονται μόνο γιὰ νὰ λεχθοῦν οὔτε λόγια πὺ θέλουν νὰ κάμουν κάποια ἐντύπωση, ἀλλὰ σὰν ῥήματα ζωῆς, σὰν λόγο Θεοῦ, ἐρμηνευμένο μὲ ταπεινοσύνη καὶ ἀγάπη. Δεχθῆτε στὸ τέλος καὶ τὴν εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ εὐχεσθε καὶ σεῖς γιὰ μᾶς τοὺς ἱερεῖς σας, γιὰ νὰ ζήσουμε ὅλοι «τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ μετάνοιᾳ». Ἀμήν.

†ο Σ.Κ.Δ.

* Ἐλέχθη α. εἰς τὸν [Μητροπολιτικὸν] Ἱ. Ν. ἀγίου Νικολάου [Κοζάνης] τῆ 1η Ἰανουαρίου 1982 β. ἐλέχθη ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ τῆ 1η Ἰαν. 1983, γ. ἐλέχθη ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ τῆ 1η Ἰαν. 1986.

Ἵποσημειώσεις

1. Γέν. 1,2.
2. Ἐβρ. 11,3.
3. Β' Πέτρ. 3,10.
4. Ἰω. 9,4.

Πηγή: agiazoni.gr